

Arrest

**nr. 162 774 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 10 juni 2013, en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 10 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Mr. E. DE KETELAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 17 februari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 10 juni 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.02.2012 werd ingediend en op 12.07.2012 en op 02.11.2012 werd geactualiseerd door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkenen sinds 17.12.2007 in België zouden verblijven; zij zich hier zouden gevestigd hebben en zij er alles aan zouden hebben gedaan om zich perfect te integreren; Mevr. O.M. (..) zelf al de nodige stappen zou hebben ondernomen en zij verschillende opleidingen en cursussen zou hebben gevolgd, zij de Nederlandse taal zou spreken en zij op een toegewijde manier voor de kinderen zou zorgen; zij zich samen met haar vier kinderen volledig en perfect geïntegreerd zou hebben in België; zij hier in België hun leven zouden hebben uitgebouwd op een perfect legale en correcte wijze; de getuigenverklaringen van vrienden, die aan het dossier worden toegevoegd, boekdelen zouden spreken; zij niet zouden profiteren van onze samenleving en zij niet zouden weigeren om zich te integreren, zij vlot de Nederlandse taal zouden spreken, Mevr. O. M. (..) een legaal inkomen zou ontvangen hebben en zij zelf de nodige cursussen zoals de Nederlandse taal zou hebben gevolgd, waardoor zij ook zelf Nederlands zou spreken en Mevr. O. M. (..) een attest leerloopbaan per cursist, deelcertificaten van de module, een certificaat van de opleiding dd. 23.04.2010 en een attest van deelname cursus maatschappelijke oriëntatie aan het dossier toevoegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat de kinderen van Mevr. O. (..) hier sedert 2008 allen naar school zouden gaan, zij regelmatig de lessen zouden volgen, zij hier de nodige rapporten en attesten zouden behaald hebben, zij vloeiend en perfect de Nederlandse taal zouden spreken, zij hier hun vriendenkring zouden uitgebouwd hebben, de kinderen reeds een groot deel van hun levensjaren in België zouden hebben doorgebracht en er stukken ter staving worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 17.12.2007, werd afgesloten op 27.01.2009 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan één jaar en één maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij destijds hun land van herkomst hebben moeten ontvluchten en dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren en dat een terugkeer werkelijk dramatisch zou zijn. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden terug kunnen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Aangaande de vermeende schending van artikel 8 EVRM (+ de bevestiging hiervan door het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de verwijzing naar artikel 7 van het Handvest), dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat Mevr. O. (...) zwaar zou beginnen sukkelen zijn en zij intussen aan ernstige gezondheidsproblemen zou lijden, waarbij zij ook gespecialiseerde hulp en medicatie nodig zou hebben en zij ernstige psychologische problemen zou hebben, hetgeen zij zou staven met attesten en de artsen ondermeer zouden aandringen om stappen te ondernemen, gezien deze situatie voor betrokkene en haar gezin niet langer houdbaar zou zijn en zij ernstige medische problemen zou hebben en zij hiervoor in behandeling zou zijn bij specialisten en de lopende behandeling alsmede het nemen van voorgeschreven medicatie absoluut noodzakelijk zou zijn en er attesten en stukken van de reeds doorlopen procedures 9ter worden toegevoegd) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procédures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hun laatste aanvraag artikel 9ter werd op 25.03.2013 negatief afgesloten. Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59Bte 1000Brussel.

Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch A.I., kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A. I. hadden geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). (...)"

1.3. Op 10 juni 2013 wordt aan de eerste, tweede en derde verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“(...) In uitvoering van de beslissing van L. J., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

O., M. (...) geboren te Mitrovica op 25.09.1973, nationaliteit Kosovo

ook gekend als: nationaliteit: Servië

+ minderjarige kinderen:

H., F. (...) geboren op 14.05.1996

ook gekend als: O., F. (...)

H., G. (...) geboren op 26.08.2000 ook gekend als: O., G. (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 27.01.2009. Bovendien kreeg zij op 10.06.2013 een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9bis. (...)”

“(...) In uitvoering van de beslissing van L. J., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

H., K. (...) en geboren te zijn te Halmstadt op 07.01.1993, en van nationaliteit Kosovo te zijn

ook gekend als: O., K. (...)

ook gekend als: nationaliteit: Servië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 27.01.2009. Bovendien kreeg hij op 10.06.2013 een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9bis. (...)”

“(...) In uitvoering van de beslissing van L. J., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

H., S. (...) en geboren te zijn te Hagen op 15.07.1994, en van nationaliteit Kosovo te zijn

ook gekend als: O., S. (...)

ook gekend als: nationaliteit: Servië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 27.01.2009. Bovendien kreeg zij op 10.06.2013 een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9bis. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend toe aan de rechter te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partijen vragen in hun inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van twee onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 10 juni 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt,
- de beslissing van de gemachtigde van 10 juni 2013 houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen in het verzoekschrift geen enkele verantwoording afleggen voor het gegeven dat zij de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede, derde en vierde bestreden beslissing anderzijds in één verzoekschrift bestrijden. Zij stellen slechts: *“In het kader van een goede rechtsbedeling en gelet op de aard van de bestreden beslissing worden deze beroepen in één verzoekschrift opgenomen.”*

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) echter van oordeel dat de thans voorliggende eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede, derde en vierde bestreden beslissing anderzijds niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Ter terechtzitting van 19 februari 2016 wordt de kwestie van de samenhang van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De verzoekende partijen stellen zich ter zake te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Met dit betoog tonen de verzoekende partijen de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede, derde en vierde bestreden beslissing anderzijds niet aan. Er wordt op gewezen dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede, derde en vierde bestreden beslissing anderzijds op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen. De Raad wijst er verder op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partijen tot enig verblijf zouden zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Ook in omgekeerde zin

heeft de nietigverklaring van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing geen impact op de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede, derde en vierde bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing. Ter terechtzitting geven de verzoekende partijen aan dat, indien de samenhang niet aanvaard zou worden, de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet de belangrijkste bestreden beslissing is. In casu wordt zodoende geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partijen als de belangrijkste bestreden beslissing werd aangeduid, met name de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 10 juni 2013.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede, derde en vierde bestreden beslissing anderzijds, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, de beslissing van 10 juni 2013 waarbij verzoekende partijen het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

"(...) a. SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSVERPLICHTING

SCHENDING van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van zorgvuldigheid en redelijkheid.

DE TEKSTEN

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

"Art. 1: Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: -Bestuurshandeling:

De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur;

-Bestuur:

De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

-Bestuurde:

Elke natuurlijke of rechtspersoon m zijn betrekkingen met het bestuur.

Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3 De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 "De administratieve beslissingen zijn met redenen omkleed. (...) "

Op grond van het algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsplicht moet elke bestuurshandeling worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd.

DOORDAT verwerende partij op 10.06.2013 het volgende schrijft:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging t t verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. "

TERWIJL verzoekster in haar aanvraag 4 redenen van buitengewone omstandigheden aanhaalt, dewelke individueel werden uitgewerkt.

Zo werden aangehaald als buitengewone omstandigheden, dewelke ertoe leiden dat de aanvraag in België wordt ingediend (stuk 30):

1. " Onredelijk lange procedure (toepassing van een criteria van de instructie van 19 juli 2009):

Vreemdelingen die in aanmerking komen voor regularisatie op grond van criteria zoals omschreven in voormelde instructie van 19 juli 2009 bevinden zich in de vereiste buitengewone omstandigheid die ertoe leidt dat de aanvraag in België wordt ingediend, hetgeen mondeling aan het Vlaams Minderhedencentrum werd toegezegd door zowel de bevoegde staatssecretaris als de DVZ.

Verzoekster en haar kinderen voldoen aan de inhoudelijke criteria zoals voorzien in de richtlijn van 19 juli 2009, zoals hierna zal blijken. Zij bevinden zich bijgevolg in buitengewone omstandigheden zoals voorgeschreven door de wet.

2. Schoolgaande kinderen:

De minderjarige kinderen van verzoekster gaan naar de middelbare school. Zoals reeds gesteld, volgen zij regelmatig de lessen en is het essentieel dat zij deze kunnen blijven bijwonen. (stukken 23-24-25-26)

Dit heeft ook tot gevolg dat het voor verzoekster en haar kinderen het onmogelijk is om het land te verlaten (de lessen zouden hierdoor onderbroken worden) en dat zij bijgevolg de aanvraag in België indienen.

3. Gedwongen terugkeer: schending van artikel 3 EVRM

Artikel 3 EVRM bepaalt:

'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. '

Verzoekster kampt met ernstige psychologische problemen, hetgeen ook blijkt uit de voorgelegde attesten (stukken 22a - 22b).

Het zijn ondermeer ook de artsen die aandringen om stappen te ondernemen, gezien deze situatie voor verzoekster en haar gezin niet langer houdbaar is. Het zou werkelijk onmenselijk zijn mocht verzoekster en haar kinderen het land moeten verlaten.

Dit zou een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Ook dit levert een buitengewone omstandigheid op om de aanvraag in België in te dienen.

4. Gedwongen terugkeer: schending van artikel 8 EVRM: recht op privé- en familielevens

Artikel 8 EVRM houdt in:

"Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaargezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit recht wordt bevestigd door het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 7 van het Handvest stelt:

"Eerbiediging van het privé-leven en het familie- en gezinsleven

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie. "

Een gedwongen terugkeer zou een schending inhouden van artikel 8 EVRM. Verzoekster en haar kinderen hebben hier in België hun leven uitgebouwd en hebben recht op een gezinsleven hier in België. Een gedwongen terugkeer zou dit alles in het gedrang brengen.

Er werden bijgevolg 4 duidelijke redenen van buitengewone omstandigheden aangehaald om te verantwoorden waarom de aanvraag in België werd ingediend.

Hierbij werd tevens beroep gedaan op de criteria van de instructie van 19 juli 2009. Ook al werd deze vernietigd, in de praktijk betreft het hier een duidelijke richtlijn, dewelke dient gevolgd te worden. In casu maakt men hiervan geen correcte toepassing.

Bovendien werd niet op alle argumenten een duidelijke antwoord gegeven en werd met verschillende feitelijke elementen totaal geen rekening gehouden.

Zo werd ondermeer niet ingegaan op het feit dat de kinderen allen naar school gaan, hetgeen nochtans een belangrijk element is waarom deze mensen niet zomaar even terug kunnen gaan naar het land van herkomst en de aanvraag in België werd ingediend. (stukken 14 tot en met 17)

Tevens heeft verzoekster ernstige psychologische problemen dewelke ook verantwoorden waarom de aanvraag in België werd gedaan. Deze problemen werden ook gestaafd met duidelijke medische stukken. Hiermee heeft men totaal geen rekening gehouden. (stuk 24)

Dat hiermee onmiskenbaar de motiveringsverplichting werd geschonden, minstens de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheid en de redelijkheid.

DOORDAT verwerende partij op 10.06.2013 het volgende schrijft:

"Het feit dat de kinderen van Mevr. O. (...) hier sedert 2008 allen naar school zouden gaan, zij regelmatig de lessen zouden volgen, zij hier de nodige rapporten en attesten zouden behaald hebben, zij vloeiend en perfect de Nederlandse taal zouden spreken, zij hier hun vriendenkring uitgebouwd hebben, de kinderen reeds een groot deel van hun levensjaren in België zouden hebben doorgebracht en er stukken ter staving worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. "

TERWIJL het standpunt van verzoekster nooit is geweest dat er in het land van herkomst geen scholing verkregen kan worden, maar dat het sociaal en affectief leven van de kinderen zich hier in België situeert. Dat zij reeds geruime tijd in België naar school gaan en het Belgische onderwijsstelsel volgen. Dat het dan ook geenszins aangeraden is, in het belang van de kinderen, om hen terug naar Kosovo uit te wijzen en zij aldaar hoogstwaarschijnlijk opnieuw zullen moeten integreren en opnieuw veel moeite zullen moeten doen om de lessen in Kosovo te kunnen volgen. Bovendien is het zo dat de kwaliteit van het onderwijsstelsel in Kosovo geenszins te vergelijken valt met de kwaliteit van het onderwijsstelsel in België, dit zou een enorm terugslag zijn, hetgeen zonder enige twijfel een ernstige impact zal hebben op de ontwikkeling van de kinderen.

Hieromtrent wordt geen enkele argumentatie gegeven, hetgeen nochtans uiterst cruciaal is.

Verwerende partij haalt hier bovendien één en ander door elkaar.

Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, moet ondermeer worden nagegaan of er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, die verantwoorden waarom een aanvraag tot machtiging van verblijf conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België wordt ingediend.

Hierbij moet worden aangegeven waarom het bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Zo werd ondermeer gesteld dat gezien de 4 kinderen in België naar school gaan en dit al sedert januari 2008 zij onmogelijk naar het land van herkomst kunnen gaan om daar een verblijfsmachtiging aan te vragen. De aanvraag werd ingediend op 17.02.2012, tijdens het schooljaar. Dit vormt dan ook een buitengewone omstandigheid, waarmee men rekening diende te houden. Men heeft hieromtrent duidelijk geen standpunt ingenomen.

Dat hiermee onmiskenbaar de motiveringsverplichting werd geschonden, minstens de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheid en de redelijkheid.

DOORDAT verwerende partij eveneens schrijft:

"De duur van de procédure -namelijk iets meer dan één jaar en één maand- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden. "

TERWIJL niet enkel rekening moet worden gehouden met de asielprocedure, doch het volledige vreemdelingendossier, waarin ook de duur van de verzoeken tot machtiging van verblijf om medische redenen mee in rekening moet worden genomen. Dat op de dag van vandaag deze procédure nog niet is afgelopen. Er is thans nog een beroep lopende tegen de afwijzing van het verzoek van machtiging verblijf om medische redenen. De zaak is nog niet voorgekomen op zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tevens is er in die zin nog geen datum gekend.

Dat in casu er dan ook geen sprake is van een termijn van één jaar en één maand, doch wel van vijf jaar en acht maanden...

Dat wanneer verwerende partij de aanvraag volledig had doorgenomen en het volledige dossier had geraadpleegd, dan kon zij onmogelijk tot de stelling komen dat de duur van de procedure 'één jaar en één maand bedraagt.

Dat hiermee de motiveringsverplichting werd geschonden, minstens de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheid en de redelijkheid.

DOORDAT verwerende partij op 10.06.2013 het volgende schrijft:

"Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden"

TERWITL verzoekster bij haar aanvraag een duidelijke argumentatie, ondersteund met stukken gevoegd heeft.

Dat verzoekster duidelijk geschreven heeft:

" Verzoekster kampt met ernstige psychologische problemen, hetgeen ook blijkt uit de voorgelegde attesten (stukken 22a - 22b).

Het zijn ondermeer ook de artsen die aandringen om stappen te ondernemen, gezien deze situatie voor verzoekster en haar gezin niet langer houdbaar is. Het zou werkelijk onmenselijk zijn mocht verzoekster en haar kinderen het land moeten verlaten.

Dit zou een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Ook dit levert een buitengewone omstandigheid op om de aanvraag in België in te dienen. "

Dat verwerende partij dan ook volledig onterecht stelt dat verzoekster haar bewering niet staft met een begin van bewijs en enkel blijft bij een bewering. Zij heeft weldegelijk deze bepaling toegepast op haar eigen situatie.

Dat hiermee onmiskenbaar de motiveringsverplichting werd geschonden, minstens de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheid en de redelijkheid. (...)"

3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend. Er wordt voorts gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht alsook het redelijkheidsbeginsel vergt in casu onderzoek naar de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.6. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

3.7. Waar de verzoekende partijen hun ganse aanvraag herhalen maken zij niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde gegevens zou veronachtzaamd hebben of kennelijk onredelijk geoordeeld hebben dat er in casu geen buitengewone omstandigheden voorliggen die een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen in de weg zouden staan.

Zoals voorts uit de bestreden beslissing blijkt heeft de gemachtigde omtrent elk van de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen gemotiveerd waarom dit een terugkeer niet in de weg staat.

3.8. Wat betreft de ingeroepen criteria van de instructie van 19 juli 2009 heeft de gemachtigde als volgt geoordeeld: *“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”*

Verzoekende partijen zijn het hier oneens mee en menen in essentie dat de instructie nog toegepast moet worden.

De Raad kan inzake de grief omtrent het niet toepassing van de instructie van 19.07.2009 enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9

december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

Waar verzoekende partijen er zich in se over beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van criteria van "de instructie van 19.07.2009" terwijl zij hier wel aan voldoen, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

3.9. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorts lijken te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *"integraal is vernietigd"* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *"om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen"*.

3.10. Verzoekende partijen maken met hun betoog waar zij erop wijzen dat alle kinderen hier naar school gaan, voorts niet aannemelijk dat het antwoord van de verwerende partij dat: *"Het feit dat de kinderen van Mevr. O. (...) hier sedert 2008 allen naar school zouden gaan, zij regelmatig de lessen zouden volgen, zij hier de nodige rapporten en attesten zouden behaald hebben, zij vloeiend en perfect de Nederlandse taal zouden spreken, zij hier hun vriendenkring zouden uitgebouwd hebben, de kinderen reeds een groot deel van hun levensjaren in België zouden hebben doorgebracht en er stukken ter staving worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."* niet zou ingaan op dit argument. Verzoekende partijen stellen thans dat zij met het argument van het schoollopen van de kinderen wouden aantonen dat het affectief en sociaal leven van de kinderen zich in België situeert. Evenwel blijkt dat verzoekende partijen thans een andere wending aan het argument van het schoollopen uit hun aanvraag willen geven. Immers blijkt uit de aanvraag onder de hoofding *"Ontvankelijkheid"* dat zij als volgt stelden: *"B.2. Schoolgaande kinderen. De minderjarige kinderen van verzoekster gaan naar de middelbare school. Zoals reeds gesteld volgen zij regelmatig de lessen en is het essentieel dat zij deze kunnen blijven bijwonen (...) Dit heeft ook tot gevolg dat het voor verzoekster en haar kinderen het onmogelijk is om het land te verlaten (de lessen zouden hierdoor onderbroken worden) en dat zij bijgevolg de aanvraag in België indienen."* Hieruit blijkt duidelijk dat de verzoekende partijen het schoollopen *an sich* en het niet meer kunnen verder zetten van de scholing bij terugkeer als buitengewone omstandigheid hebben aangehaald. In dat kader is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelt dat scholing ook in het herkomstland kan verkregen worden. Er dient voorts op te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Verzoekende partijen tonen evenmin aan, nu niet blijkt dat er geen scholing kan verkregen worden in het land van herkomst, dat een terugkeer een onderbreking van het schooljaar zou inhouden. Uit niets blijkt dat zij niet vanuit België al de nodige stappen kunnen zetten om ervoor te zorgen dat de kinderen onmiddellijk bij aankomst in het herkomstland hun studies kunnen verderzetten. Verzoekende partijen hebben evenmin als buitengewone omstandigheid aangevoerd dat het kwaliteitsniveau van het onderwijs in Kosovo lager is dan dat van België zodat zij dit thans niet kunnen inroepen om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekende partijen geenszins op concrete wijze aantonen dat het onderwijsniveau in Kosovo dermate te wensen overlaat derwijze dat dit een impact zou hebben op de ontwikkeling van de kinderen. Met hun betoog tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de kinderen hun scholing niet zouden kunnen verderzetten in het herkomstland. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat een terugkeer een verlies van schooljaar zou inhouden.

3.11. Verzoekende partijen menen dat rekening moet worden gehouden met hun gehele verblijfsduur op het grondgebied en wijzen erop dat zij een beroep hangende hebben tegen een afwijzing van een medische regularisatieaanvraag. Evenwel wijst de Raad erop dat de verwerende partij als volgt geoordeeld heeft: *“Het feit dat betrokkenen sinds 17.12.2007 in België zouden verblijven (..) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.*

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.” en: “Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat Mevr. O. (..) zwaar zou beginnen sukkelen zijn en zij intussen aan ernstige gezondheidsproblemen zou lijden, waarbij zij ook gespecialiseerde hulp en medicatie nodig zou hebben en zij ernstige psychologische problemen zou hebben, hetgeen zij zou staven met attesten en de artsen ondermeer zouden aandringen om stappen te ondernemen, gezien deze situatie voor betrokkene en haar gezin niet langer houdbaar zou zijn en zij ernstige medische problemen zou hebben en zij hiervoor in behandeling zou zijn bij specialisten en de lopende behandeling alsmede het nemen van voorgeschreven medicatie absoluut noodzakelijk zou zijn en er attesten en stukken van de reeds doorlopen procedures 9ter worden toegevoegd) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procédures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkenen hun laatste aanvraag artikel 9ter werd op 25.03.2013 negatief afgesloten. Het staat betrokkenen steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59Bte 1000Brussel.

Het feit dat verzoekers in het bezit waren van een medisch A.I., kan ook niet als een buitengewone omstandigheid worden aanzien. Dit attest van immatriculatie werd aan betrokkenen afgeleverd in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie op basis van art. 9ter om medische redenen. Aangezien de medische redenen niet behandeld worden bij aan aanvraag art. 9bis vormt het feit dat zij een A. I. hadden geen reden om betrokkenen een verblijfsrecht toe te kennen op basis van art. 9bis.”.

Zoals blijkt uit voorgaande motivering heeft de verwerende partij wel degelijk gemotiveerd omtrent de gehele verblijfsduur van de verzoekende partijen. Waar de verzoekende partijen voorhouden dat integratie-elementen zoals de verblijfsduur buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partijen in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu tonen de verzoekende partijen met hun betoog echter geen omstandigheden aan die het hen bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit hun land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het

administratief dossier. De verzoekende partijen tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland.

Evenmin tonen de verzoekende partijen aan dat het standpunt van de verwerende partij waar deze erop wijst dat er een aparte procedure voorzien is voor ernstig zieke vreemdelingen die op grond van hun ziekte een aanvraag kunnen indienen en dat bovendien blijkt dat de medische regularisatieaanvraag van eerste verzoekende partij afgewezen werd, kennelijk onredelijk of onjuist is. Indien de eerste verzoekende partij van mening is dat zij wel degelijk ernstig ziek is, dan staat het haar steeds vrij op grond daarvan een aanvraag in te dienen. Het loutere feit dat zij beroep heeft ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van haar medische regularisatieaanvraag maakt niet dat dit verzoekende partij verhindert terug te keren naar het land van herkomst. Verzoekende partij lijkt te beweren dat de wettigheid van deze beslissing daardoor niet definitief vaststaat en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hierop niet zou mogen baseren. Een overheidsbeslissing wordt echter vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van "*le privilège du préalable*". Het louter instellen van een beroep bij de Raad heeft geen schorsende werking. Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad hangende is (RvS 24 januari 2013, nr. 222 221). De enkele overtuiging van de verzoekende partij dat de akte onwettig is, stelt haar niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen. Bovendien, zoals de gemachtigde te kennen heeft gegeven, staat het verzoekende partij steeds vrij een nieuwe aanvraag in te dienen op medische gronden wanneer zij meent dat haar medische situatie een terugkeer niet toelaat. De Raad ziet dan ook met betrekking tot de medische situatie van eerste verzoekende partij geen enkele kennelijke onredelijkheid of onjuistheid in de motieven van de bestreden beslissing.

3.12. Waar verzoekende partijen hun argument inzake artikel 3 EVRM koppelen aan de medische situatie van de eerste verzoekende partij wijst de Raad nogmaals op hetgeen de verwerende partij heeft geantwoord met betrekking tot de medische toestand. Zoals blijkt werd de medische regularisatieaanvraag van de eerste verzoekende partij afgewezen en is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelt dat het argument inzake artikel 3 EVRM niet wordt aangenomen.

3.13. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.14. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Zij betogen als volgt:

*"(...) b. SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VAN DE VREEMDELINGENWET:
BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN DIE RECHTVAARDIGEN DAT EEN AANVRAAG IN BELGIE
WORDTINGEDIEND*

SCHENDING van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

DOORDAT verwerende partij stelt dat er de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster en haar kinderen de aanvraag om machtiging t t verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure.

TERWIJL verzoekster voor haarzelf en de kinderen nochtans duidelijke argumenten heeft aangehaald, dewelke weldegelijk als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moeten worden beschouwd.

Artikel 9bis §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging t t verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)"

Noch de buitengewone omstandigheden, noch de elementen die nodig zijn om een aanvraag gegrond te verklaren worden verduidelijkt in de wet.

Uit de praktijk en de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt echter dat de buitengewone omstandigheden die omstandigheden zijn die het voor de betrokkene zeer moeilijk t t onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet (bv. R.v.St. 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev. Dr. Etr. 2004, 593).

Een buitengewone omstandigheid in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet impliceert bijgevolg dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar een aanvraag in te dienen.

Daarbij is geenszins vereist dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene onvoorzienbaar is. Een buitengewone omstandigheid mag dus zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de verzoeker, op voorwaarde dat deze zich als een normaal en zorgvuldig persoon gedraagt en geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk gerepatriëerd kan worden.

Zoals reeds duidelijk gebleken is, is het voor verzoekster en haar kinderen onmogelijk en minstens bijzonder moeilijk om naar Kosovo te gaan en aldaar een aanvraag in te dienen.

Verskillende argumenten werden hiertoe aangehaald.

Bij de invulling en beoordeling van de buitengewone omstandigheden wordt ondermeer rekening gehouden met de inhoudelijke criteria zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009. Ondanks het feit dat deze instructie werd vernietigd, mondeling werd door verwerende partij aangegeven dat zij weldegelijk in de praktijk met deze punten rekening zou houden.

Op grond van deze instructie werd door verzoekster de onredelijk lange procedure aangehaald. Daarbij moet naast de asielprocedure ook rekening worden gehouden met de daaropvolgende regularisatieprocedures.

Deze overschrijden onmiskenbaar de vereiste termijn van 4 jaar. Uit het geschetste verloop van de procedure (stuk 30) blijkt onmiskenbaar dat verzoekster hierbij correct heeft gehandeld. Meermaals werden haar aanvragen tot machtiging om verblijf om medische redenen onontvankelijk verklaard om de reden dat er geen duidelijkheid was over haar nationaliteit. Nochtans lagen er duidelijke stukken op tafel. Niettemin heeft concludante hemel en aarde moeten bewegen om toch nog stukken te bekomen. Dit is gelukt, waarna eindelijk haar aanvraag dan toch werd behandeld. Niettemin werden de aangehaalde medische problemen als onvoldoende beschouwd... nochtans dringen de artsen aan op een verder verblijf in België, hetgeen ook blijkt uit de voorgelegde stukken. Er werd dan ook beroep aangetekend tegen de weigering van deze regularisatieaanvraag om medische redenen, hetwelk töt op vandaag nog niet behandeld is. Er is ook nog geen datum gekend.

Tot op vandaag loopt er bijgevolg een procedure. Deze duurt onredelijk lang en moet worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid.

De ernstige gezondheidsproblemen van verzoekster dienen op zich ook als buitengewone omstandigheid te worden beschouwd. Hiervoor werden ook de nodige attest naar voren gebracht en werd gesteld dat wanneer men hiermee geen rekening zou houden artikel 3 EVRM zou geschonden worden. Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster enkel algemeen artikel 3 EVRM aanhaalt, hetgeen onjuist is. Het werd weldegelijk gemotiveerd (stuk 30) en gestaafd met de nodige stukken. Verzoekster heeft ernstige gezondheidsproblemen, waarbij zij gespecialiseerde hulp en medicatie nodig heeft. De aanleiding van deze medische problematiek waren bovendien de situatie en haar verleden in Kosovo. Terugkeren zou mentaal aldus te belastend zijn voor verzoekster, zeker gelet op haar psychische toestand. Gelet op de aard van de medische problemen kan verzoekster niet terugkeren naar Kosovo. Zij heeft immers psychische problemen en in Kosovo heeft men zelfs geen psychische ziekenhuizen (stuk 22).

Ook dient onmiskenbaar het feit dat de vier kinderen sedert januari 2008 in België naar school gaan als een buitengewone omstandigheid te worden beschouwd. De aanvraag werd ingediend op 17.02.2012. Men kan onmogelijk van de kinderen verwachten dat zij hun verplichtingen naar school toe zouden onderbreken, om in het land van herkomst een aanvraag in te dienen. Hierdoor zouden zij geruime tijd de lessen op school moeten missen. Het is ook geen optie dat verzoekster alleen naar het land van herkomst gaan en dit voor de volledige periode van de aanvraag, gezien de kinderen dan zonder ouder in België zouden moeten verblijven.

Tot slot is het van belang op te merken dat het gezin perfect geïntegreerd is in België, de Belgische levensgewoonten heeft overgenomen, de Nederlandse taal spreekt ... Zij kennen dus het Belgische systeem, terwijl zij in Kosovo helemaal alleen op zoek zullen moeten gaan naar de nodige hulp om, als verzoekster erin zou slagen, aldaar een zeer lange procedure te doorlopen.

Om al deze redenen werd door verwerende partij onmiskenbaar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden, door te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen hun aanvraag in België indienen.

Verzoekster heeft weldegelijk voldoende aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn die verantwoorden dat zij de aanvraag in België heeft ingediend, zodat deze aanvraag weldegelijk ontvankelijk moest worden verklaard, om vervolgens in België te kunnen worden onderzocht en beoordeeld. (...)"

3.15. Verzoekende partijen houden een theoretisch betoog omtrent het begrip "buitengewone omstandigheden" maar tonen hiermee niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of op foutieve wijze tot de vaststelling is gekomen dat verzoekende partijen geen omstandigheden hebben aangetoond die het hen bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

3.16. Waar verzoekende partijen weerom menen dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 hadden moeten toegepast worden, verwijst de Raad naar zijn bespreking hiervan onder het eerste middel. Het betoog van verzoekende partijen dienaangaande kan dan ook niet aangenomen worden.

3.17. Waar verzoekende partijen opnieuw wijzen op de medische situatie van eerste verzoekende partij en de beroepsprocedure die hangende is alsook naar het schoollopen van de kinderen, verwijst de Raad ook hier naar zijn bespreking van het eerste middel.

3.18. De Raad benadrukt voorts nogmaals dat elementen van integratie de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.

3.19. Het loutere gegeven dat verzoekende partijen kennelijk niet akkoord zijn met de beoordeling die de gemachtigde heeft gemaakt, en de door hen aangevoerde elementen naar mening van verzoekende partijen wél buitengewone omstandigheden uitmaken, volstaat niet om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verantwoorden.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.20. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 22bis van de Grondwet en het IVRK.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“(…) c. SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET, ARTIKEL 22BIS VAN DE GRONDWET EN HET INTERNATIONAAL VERDRAG VAN DE RECHTEN VAN HET KIND: HET HOGER BELANG VAN DE KINDEREN

SCHENDING van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2, 3, 6.2., 12 en 28 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind en artikel 22bis van de Grondwet.

DOORDAT artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In die zin stelt artikel 22bis van de Grondwet ook duidelijk dat elk kind recht heeft op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

Er werd in het geheel geen rekening gehouden met het belang van de kinderen, hetwelk duidelijk als een hoger belang moet worden beschouwd.

De bestreden beslissingen vormen dan ook een inbreuk op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, alsmede op artikel 22bis van de Grondwet.

Vervolgens wordt ook verwezen naar het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind, hetwelk directe werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Een regularisatie dringt zich op als een verwijdering van verzoekster in strijd zou zijn met internationale mensenrechtenverdragen. Op basis daarvan kunnen de banden die iemand met België ontwikkeld heeft een grond opleveren voor regularisatie, op basis van een schending van bijvoorbeeld het Kinderrechtenverdrag (www.kruispuntmi.be). Aangezien de kinderen hetzelfde lot zijn toegedaan als hun moeder kan er wel degelijk gesproken worden van een schending van het Kinderrechtenverdrag door de bestreden beslissing dd. 10.06.2013.

De preambule van het Kinderrechtenverdrag verwijst naar het feit dat kinderen omwille van hun kwetsbaarheid nood hebben aan bijzondere zorg en bescherming. Zeker ten aanzien van de kinderen heeft de Belgische staat aldus een bijzondere verantwoordelijkheid. De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag gelden conform artikel 2 voor alle kinderen, zonder enig onderscheid (non-discriminatie beginsel). Bij alle maatregelen betreffende kinderen moeten de belangen van het kind de eerste overweging vormen volgens artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Het kind heeft ook recht op onderwijs conform artikel 28.

Daarnaast zijn staten overeenkomstig artikel 6.2 van het Kinderrechtenverdrag verplicht de ontwikkeling van het kind te garanderen. De uitwijzing van verzoekster, en aldus eveneens haar kinderen zal de

ontwikkeling van de kinderen geenszins ten goede komen. De kinderen zullen daardoor immers opnieuw moeten settelen in een nieuwe omgeving, leren omgaan met een nieuwe cultuur, hun vriendjes en vriendinnetjes achterlaten, een nieuwe taal gebruiken, een nieuw onderwijssysteem volgen, ... Dit kan niet anders dan de ontwikkeling van de kinderen sterk afremmen. Bovendien kan men duidelijk stellen dat bijvoorbeeld het gezondheidssysteem en onderwijssysteem in Kosovo veel minder ontwikkeld zijn dan in België (stukken 22, 25).

Over de invulling en waarde van het belang van het kind bestaat discussie. Het begrip kan door ouders, leerkrachten, beleids- en beslissingsmakers anders worden ingevuld. De mening van kinderen is daarbij dan ook belangrijk, en telt naarmate het kind ouder wordt steeds zwaarder mee.

Men dient overeenkomstig artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag dan ook in elke aangelegenheid of elke procédure die het kind betreft, rekening te houden met de mening van het kind. Aangezien de kinderen eveneens uitgewezen worden, als verzoekster wordt uitgewezen, dient men rekening te houden met de mening van de vier kinderen. Bijgevoegd zijn een aantal stukken waaruit blijkt dat de kinderen wel degelijk in België willen blijven, en in België het centrum van hun sociale en affectieve belangen hebben (stukken 26, 27, 28). Verzoekster vraagt u ten eerste rekening te houden met de mening van de kinderen.

Aldus impliceren de beide bestreden beslissingen een grove schending van meerdere artikelen van het Kinderrechtenverdrag aangezien de kinderen genoodzaakt zullen zijn met de moeder mee te gaan naar Kosovo. (...)

3.21. De Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen en aldus niet dienstig kan worden ingeroepen tegen een onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.22. Met betrekking tot artikel 22bis van de Grondwet dient te worden vastgesteld dat deze bepaling geen directe werking heeft. Bepalingen zonder directe werking kunnen in rechte niet dienstig opgeworpen worden (cf. RvS 17 juni 2013, nrs. 9717 (c) en 9718 (c)).

3.23. De artikelen 2, 3, 6.2, 12 en 28 van het Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf evenwel niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze bepalingen niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de belangen van de kinderen. Zo blijkt dat de eenheid van gezin bewaard wordt en dat het recht op onderwijs gegarandeerd is in het land van herkomst. Het loutere feit dat de kinderen zich zullen moeten aanpassen aan een nieuwe omgeving maakt niet dat hun ontwikkeling daardoor verstoord wordt. Evenmin tonen verzoekende partijen aan dat staten verplicht zijn vreemdelingen op hun grondgebied toe te laten louter omwille van het feit dat men een beter gezondheidssysteem of onderwijssysteem heeft. Verzoekende partijen brengen geen elementen bij die er op wijzen dat de scholing niet kan worden verdergezet en verkregen, het weze in het land van herkomst, het weze in het Rijk na een tijdelijke onderbreking teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving. Door louter op algemene wijze te betogen dat de rechten van het kind zullen worden geschonden en op al even algemene wijze te stellen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen disproportioneel is ten opzichte van de rechten van het kind omdat de kinderen hun belangen zich in België situeren, tonen verzoekende partijen het onjuist, kennelijk onredelijk of onwettig karakter van de voorziene motivering niet aan en kan ook niet worden vastgesteld dat het bestuur geen correcte en redelijke inschatting en afweging betreffende hun situatie heeft gemaakt.

3.24. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3.25. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“(...) d. NAUWE BAND MET BELGIË ALS BUITENGEWONE OMSTANDIGHEID IN DE ZIN VAN ARTIKEL 9BIS VAN DE VREEMDELINGENWET SCHENDING van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

DOORDAT verwerende partij in het geheel geen rekening heeft gehouden met de feitelijke situatie en meer bepaald, met de sterke duurzame lokale verankering in België.

Verzoekster heeft klaarblijkelijk het centrum van haar affectieve, sociale en economische belangen in België gevestigd, evenals haar vier kinderen. Zowel verzoekster als de kinderen zijn perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving: de kinderen gaan in België naar school, spreken de Nederlandse taal, verzoekster volgde een cursus maatschappelijke oriëntatie, de vriendenkring van verzoekster en de kinderen situeert zich in België, ... Hiertoe worden verschillende stukken bijgebracht om dit standpunt te staven (stukken 14a, 14b, 14c, 14d, 15a, 15b, 15c, 15d, 16a, 16b, 16c, 16d, 16e, 17a, 17b, 17c, 17d, 18a, 18b, 18c, 18d, 18e, 18f, 19, 20, 21, 23, 24).

Hiermee werd duidelijk geen rekening gehouden. (...)”

3.26. Verzoekende partijen wijzen wederom op hun integratie in het Rijk en menen dat dit hen verhindert terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. De Raad verwijst naar zijn bespreking van het eerste middel dienaangaande. Verzoekende partijen tonen geenszins aan dat hun integratie hen verhindert terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

3.27. In een vijfde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten, van de artikelen 11 en 13 van het herzien Europees Sociaal Handvest en van de artikelen 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens: recht op gezondheid.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“(...) e. SCHENDING VAN ARTIKEL 12 VAN HET INTERNATIONAAL VERDRAG INZAKE ECONOMISCHE, SOCIALE EN CULTURELE RECHTEN (IVESCR), SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 11 EN 13 VAN HET HERZIEN EUROPEES SOCIAAL HANDVEST EN DE ARTIKELEN 2, 3 EN 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS: RECHT OP GEZONDHEID

De buitengewone omstandigheid kan daarnaast bewezen worden doordat de onontvankelijkheid van het verzoek op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een schending impliceert van artikel 12 van het internationaal verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten (IVESCR).

Artikel 12.1 IVESCR stelt immers dat de staten die partij zijn bij het Verdrag het recht erkennen van een ieder op een zo goed mogelijke lichamelijke en geestelijke gezondheid. Uit bijgevoegde stukken (stuk 22) blijkt overduidelijk dat de gezondheidszorg, en zeker de geestelijke gezondheidszorg aanzienlijk minder ontwikkeld is in Kosovo. Bovendien zijn de traumatische ervaringen in het land van herkomst van verzoekster de aanleiding geweest voor deze problemen. Verzoekster uitwijzen naar Kosovo, zou artikel 12.1 aldus schenden aangezien zij ernstige psychische problemen heeft die een intensieve behandeling vereisen; een behandeling die ze in Kosovo geenszins zal verkrijgen (stuk 24).

Bovendien voorzien ook de artikelen 11 en 13 Herzien Europees Sociaal Handvest en de artikelen 2, 3 en 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in een gelijkaardige bescherming.

Indien er door de uitwijzing naar het land van herkomst, een reëel risico bestaat op een schending van artikel 3 EVRM, dan spreekt men eveneens van een schending van artikel 3 EVRM (EHRM, Soering t. VK 7 juli 1989). Door verzoekster uit te wijzen naar Kosovo, waar de gezondheidszorg aanzienlijk minder is dan in België, bestaat er een reëel risico op een onmenselijke en minstens vernederende behandeling aangezien zij in Kosovo nooit de nodige zorgen zal krijgen (stukken 22, 24). Op basis van de vaststaande rechtspraak van het EHRM zal België aansprakelijk zijn voor de schending van artikel 3 EVRM (EHRM, Soering t. VK 7 juli 1989; EHRM, Cruz Varas t. Zweden).

Een vernederende behandeling is immers een behandeling die gevoelens van angst, leed en minderwaardigheid opwekken die kunnen vernederen, ontteren en mogelijks (fysieke en morele) weerstand kunnen breken (EHRM, Ireland t. VK, § 167). Dit zal klaarblijkelijk het geval zijn indien men verzoekster gedwongen laat terugkeren naar haar land van herkomst. (...)”

3.28. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de door de verzoekende partijen opgeworpen bepalingen van het IVESCR en het Europees Sociaal Handvest, dient de Raad nogmaals op te merken dat de gemachtigde ingegaan is op de medische situatie van de eerste verzoekende partij

waarbij hij vaststelde dat de medische regularisatieaanvraag verworpen werd en dat het de eerste verzoekende partij altijd vrij staat een aanvraag op medische gronden in te dienen daar hiervoor een specifieke procedure voorzien is.

Bovendien blijkt dat bij arrest nr. 162 773 van 25 februari 2016 het beroep tegen de afwijzing van de medische regularisatieaanvraag verworpen werd. Uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat verzoekende partij kennelijk niet lijdt aan een ernstige ziekte in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De overtuiging van eerste verzoekende partij dat zij wel degelijk psychische problemen heeft waarvoor zij behandeling nodig heeft, kan gelet op voorgaande niet overtuigen. Bovendien benadrukt de Raad nogmaals dat - indien de eerste verzoekende partij werkelijk lijdt aan een ernstige ziekte – het haar vrijstaat zich te beroepen op de daartoe geëigende procedure, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending betreft van artikel 3 van het EVRM, evenzeer gesteund op het vermeende gebrek aan toegankelijke medische behandelingen, stelt de Raad het volgende vast:

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het EHRM dat artikel 3 van het EVRM geenszins waarborgt dat vreemdeling op het grondgebied van een Verdragsluitende Staat mag blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof meent dat het nodig is om een hoge drempel te handhaven in zulke zaken omdat de eventuele schade hier niet voortvloeit uit rechtstreekse handelingen of nalatigheden van overheden of niet-staatelijke actoren, maar daarentegen voortvloeit uit objectieve factoren zoals de fysieke of mentale gezondheid van een verzoeker en het gebrek aan voldoende middelen in het land van terugkeer om daarmee om te gaan (EHRM 10 april 2012, nr. 60286/09, Balogun v. Verenigd Koninkrijk, par. 31). Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet worden beschouwd als een verplichting voor de Verdragsluitende Staten om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegaal verblijvende vreemdelingen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 43-44).

Het volstaat dat er enige vorm van medische behandeling en desgevallend sociale en/of familiale opvang beschikbaar is in het land van terugkeer. Het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen, het gegeven dat de medische behandeling minder makkelijk verkrijgbaar is (EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60, EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51) of zelfs van mindere kwaliteit is dan in de Verdragsluitende Staat (EHRM 29 juni 2004, nr. 7702/04, Salkic e.a. v. Zweden; EHRM, 27 september 2005, nr. 17416/05, Hukic v. Zweden en EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)) of het gegeven dat de medische behandeling aanzienlijk veel geld kost of dat de financiële toegankelijkheid van beschikbare behandeling ernstige problemen kan geven (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden en EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland), is geen beslissend element om de vereiste *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* in het licht van artikel 3 van het EVRM vast te stellen.

Tenslotte herinnert de Raad eraan dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de omstandigheid dat een terugkeer naar het land van herkomst de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, de levensverwachting op betekenisvolle manier doet verminderen of dat de situatie in het land van herkomst minder gunstig is, niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 42).

Indien er geen sprake is van *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* die toelaten om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen, volgt er ook geen verplichting om verzoekende partij in België te behandelen en er te laten verblijven.

Gelet op het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aandoening van eerste verzoekende partij reeds aan een inhoudelijk onderzoek werd onderworpen waarbij gebleken is dat het

niet gaat om een ernstige aandoening, is een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

3.29. Verzoekende partijen laten voorts in dit middel na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt, zodat dit onderdeel onontvankelijk is.

3.30. Het vijfde middel kan niet worden aangenomen.

3.31. In een zesde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“(...) f. SCHENDING VAN ARTIKEL 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS: RECHT OP GEZINSLEVEN

Zelfs indien artikel 2.8. van de instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, niet aanvaard wordt, is er minstens een buitengewone omstandigheid omdat het verplicht doen terugkeren naar het herkomstland om de aanvraag in te dienen in se een schending van het recht op een gezinsleven uitmaakt.

De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen staat in casu onmiskenbaar in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Een dergelijke terugkeer betekent weldegelijk een breuk van de familiale relaties en zakelijke contacten. In de bestreden beslissing stelt men dat een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied (om dus in het land van herkomst een aanvraag in te dienen) geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Dit laatste slaat nergens op.

Als verzoekster samen met de kinderen moet terugkeren om in het land van herkomst een aanvraag in te dienen, dan zou dit weldegelijk een fundamentele schending inhouden van artikel 8 van het EVRM. Men stelt zelf 'eventueel tijdelijke verwijdering'... dit laatste houdt in dat een dergelijke aanvraag in het land van herkomst, mogelijk gegrond zou kunnen worden verklaard, waarna zij terug naar België zouden kunnen komen... Bijgevolg is het voor verwerende partij duidelijk niet uitgesloten dat zij hoe dan ook in aanmerking zouden komen voor een regularisatie. Men kan in huidig dossier toch niet verwachten dat verzoekster en zeker de kinderen die hier al sedert januari 2008 naar school gaan, zij 'even' naar hun land van herkomst gaan om daar een aanvraag in te dienen om dan daarna terug te komen. Dit zou een fundamentele inbreuk zijn op hun gezinsleven hier in België, een leven dat hier volledig is uitgebouwd. Zoals al meermaals benadrukt, zou dit ook een fundamentele inbreuk zijn op de belangen van de kinderen, die op deze wijze onmogelijk hun studies hier verder correct kunnen afwerken en verhinderd worden om het niveau dat men nu reeds behaald heeft, te behouden. In dit opzicht is het ook geen optie dat verzoekster alleen naar het land van herkomst zou gaan om de aanvraag daar in te dienen, gezien er dan zeker sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Tot slot nodig ik de Raad voor Vreemdelingenbetwisting uit om in het bijzonder rekening te willen houden met de stukken 26 tot en met 28, waarvan de inhoud voor zich spreekt.

Gelet op al het voorgaande is verzoekster dan ook van mening dat haar aanvraag om onterechte redenen onontvankelijk werd verklaard en dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn die een verzoek op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toelaten.

Men heeft overduidelijk niet met alle elementen rekening gehouden.

Tevens is verzoekster van mening dat voorgaande elementen ook hun weerslag hebben op het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, hetwelk onmiskenbaar zware gevolgen teweeg zou brengen, dewelke niet kunnen worden verantwoord of worden aanvaard.”

3.32. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing werd inzake artikel 8 EVRM als volgt gemotiveerd: *“Aangaande de vermeende schending van artikel 8 EVRM (+ de bevestiging hiervan door het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de verwijzing naar artikel 7 van het Handvest), dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. (...)”*

Verzoekende partijen betogen slechts dat een terugkeer wel degelijk een breuk vormt van hun familiale en zakelijke relaties, maar zij maken dit op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Het loutere feit

voorts dat de verwerende partij argumenteert dat het gaat om een eventuele tijdelijke verwijdering maakt ook niet dat verzoekende partijen de verwachting kunnen koesteren dat hun aanvraag gegrond zal verklaard worden. Immers wordt met het gebruik van het woord “eventuele” duidelijk aangegeven dat de beslissing inzake de aanvraag in het herkomstland ook negatief kan uitvallen.

De Raad wijst er daarnaast op dat het in casu een eerste toegang betreft en verzoekende partijen aldus nooit zijn toegelaten of gemachtigd geweest tot een verblijf in het Rijk.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Verzoekende partijen tonen geenszins aan dat zij hun gezins- en privéleven niet zouden kunnen verder zetten in het land van herkomst noch dat zij geen contacten zouden kunnen onderhouden met hun relaties in België via moderne communicatiemiddelen. Verzoekende partijen wisten bovendien dat zij hun gezins- en privéleven verderzetten op het Belgische grondgebied tijdens illegaal, minstens precair, verblijf.

3.33. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zevende middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER